

РЕШЕНИЕ

№ 90

гр. София, 07.01.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 8 състав, в публично заседание на 07.12.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Елеонора Стоянова, като разгледа дело номер **3629** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 233 от Закона за министерство на вътрешните работи (ЗМВР) вр. с чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 20, ал.4 от Закона за изпълнение на наказанията (ЗИН).

Образувано е по жалба В. № 9772 от 17.05.2010 г. по описа на Административен съд – С. град и В. № 24 от 10.05.2010 г. по описа на Главна дирекция “О.” при Министерство на правосъдието, подадена от С. Е. Д. от Г. В., У. И. К. 16, В. Б, А. 33, ЕГН * срещу Заповед № ЧР – 65 от 26.04.2010 г. на Г. Д. на Главна дирекция “О.” – МП за налагане на дисциплинарно наказание “Уволнение” и прекратяване на служебното правоотношение на държавен служител – полицай III степен, сътрудник по О. II степен в Областно звено “О. – В.” към и областно звено “Изпълнение на наказанията” – Г. С..ГД “О.” при МП.

Жалбоподателят навежда доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, тъй като противоречи на материално правните разпоредби, постановена при допуснато съществено нарушение на административните правила. Твърди се, че е немотивирана, не е посочено конкретното извършено от него нарушение, за което му е наложено най – тежкото дисциплинарно наказание. В допълнение се изтъква, че цитираната в заповедта преписка на РУ – МВР Оряхово, ЗМ № 75 от 01.03.2010 г. / В. № 192/2010 г. на Районна прокуратура Оряхово е прекратена с

прокурорско постановление от 20.04.2010 г., от което е видно, че той не е участник в скандала, при който е причинена телесна повреда на Д Андриянов П. Излагат се доводи за допуснати съществени процесуални нарушения при постановяване на оспорения административен акт. На първо място се сочи, че жалбоподателят не е изслушан и не са приети писмените му обяснения, дадени по реда на чл. 229, ал.1 от ЗМВР, а на следващо място твърди, че не са събрани доказателства от ответника за доказване на вмененото му нарушение на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в ГД “Изпълнение на наказанията” и ГД “О.”. В хода на съдебното производство жалбоподателят редовно призован се явява лично и с адв. А. М и адв. Ив. К, които поддържат жалбата, депозират писмено становище и претендират сторените съдебно – деловодни разноски.

Ответникът – главният Д. на Главна дирекция “О.” при МП, редовно призован се представлява от процесуален представител – юрк. З, който оспорва жалбата, моли същата да се отхвърли, представя писмено становище и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Настоящото производство е започнало по повод публикация във вестник “Конкурент” – всекидневник за В, В. и М в бр. 40 от 01.03.2010 г., където е поместена публикация “Съдебно ченге преби студент”. След като се е запознал със съдържанието на посочената публикация Главният Д., Главен комисар на ГД “О.” при МП е издал Заповед № 3 – 234 от 04.03.2010 г. на основание чл. 230, ал.1, т.2 от ЗМВР, чл. 239, ал.1 от ППЗМВР, с която е образувано дисциплинарно производство срещу полицаи III степен С. Д., на длъжност сътрудник по О. II степен, сектор “О. сгради” в ОЗ “О. – В.”. В същата заповед е разпредено извършването на проверка по отношение на постъпилите данни за извършено дисциплинарно нарушение от жалбоподателя. В т.3 от този акт е посочено, че действията на жалбоподателя представляват нарушение на чл. 7,8 и 31 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители от ГД “ИН” и ГД “О.”, за което се налага дисциплинарно наказание по чл. 230, ал.2, т.4 от ППЗМВР. В т.4 на посочена заповед е определен дисциплинарно разследващия орган, като са изброени поименно неговия председател и членове. Тази заповед е връчена на жалбоподателя на 08.03.2010 г.

С друга заповед № ЧР – 32 от 05.03.2010 г., връчена на Д. на 08.03.2010 г., последният е временно отстранен от длъжност на основание чл. 393, ал.2 от Закона за съдебната власт във връзка с чл. 234, ал.1, т.2 от ЗМВР, чл. 9, ал.3, т.1 и ал. 5 от Правилника за устройство и дейността на ГД “О.”, във връзка с образуваното дисциплинарно производство за извършено тежко нарушение на служебната дисциплина. Отстраняването от длъжност е за времето от датата на връчване на заповедта до приключване на дисциплинарното производство.

На 05.03.2010 г. с рег. № 1710 на Г. Д. на ГД “О.” до РП – Оряхово са поискани

да бъдат предоставени заверени копия от материалите, съдържащи се в пр.пр. 192/2010 г. по описа на прокуратурата.

Ответникът е издал своя нарочна Заповед № 147 от 01.03.2010 г., с която е назначил комисия, която да извърши проверка във връзка с инцидента с жалбоподателя – полицай С. Е. Д.. Комисията е от състав председател и двама члена. Даден ѝ е срок за времето от 01.03.2010 г. до 02.03.2010 г. подборно да се запознае със случая и да изготви писмен доклад по случая.

На 04.03.2010 г. е депозирана Докладна записка с рег. № 562 на Ц К И – инспектор ППД при ОЗО – В. относно извършена проверка във връзка със случая на С. Д.. Към нея е приложено Обяснение на жалбоподателя с рег. № 538/02.03.2010 г. На 31.03.2010 г. е издадена нова Заповед с № 3411 на Г. Д. на ГД “О.”, с която е изменена заповед № з – 234 от 04.03.2010 г. в частта относно срока на изготвяне на справка за извършване на проверката, като същият е удължен до 23.04.2010 г.

Жалбоподателят е изготвил докладна записка с рег. № 789 от 29.03.2010 г., адресирана до назначаващия орган, в която излага своите възприятия по случая. Въз основа на всички събрани от писмени доказателства от комисията назначена със заповед № з – 234 от 04.03.2010 г. е изготвена Обобщена справка с рег. № 2644 от 12.04.2010 г., с която е установен следната фактическа обстановка - На 01.03.2010 г. в РУ – Оряхово е образувано досъдебно производство ЗМ № 75 от същата дата и пр.пр. 192/2010 г. по жалба на Д Андриянов П от живущ в с. Б, обл. Врачанска, У. Г Д. № 9. В жалбата си пред полицейските органи Д Попв е посочил, че жалбоподателят С. Д. и М С от с. Софрониево са му нанесли побой на 27.02.2009 г., около 04,00 часа. От предоставените от РП – Г. Оряхово материалите по досъдебното производство се установява, че на 26.02.2010 г. към 23,00 часа Д П е отишъл в дискотеката на с. Софрониево със свои приятели. От същите писмени доказателства се установява, че жалбоподателят Д., неговата приятелка Л А, М С В и Росена Р Великина са посетили дискотеката на с. Софрониево на 27.02.2010 г. към 03,00 часа. На същата дата към 03,30 часа възникнал скандал между М С и дисководеция, който прераснал в сбиване. В сбиването се включил Д П като се притекъл на помощ на Ц П. В следствие от сбиването П бил ударен в областта на едното ухо с юмрук. В Обобщената справка, не е конкретизирано мястото на нанасяне на удара на П от С, а именно дали е от лявата или от дясната страна. Не се спори по делото, че сбиването в дискотеката е преустановено след намесата на охраната ѝ и тогава деян П си тръгнал към с. Б, като се качил в личния си автомобил.

Пред сградата на кметството същият намалил скоростта и забелязал от лявата си страна да се движи по тротоара компанията на М С В. Твърди се, че последният е разпознал П като го е извикал по име и е замерил лекия автомобил с бутилка от бира. След което се приближил към МПС – то и нанесъл удар с юмрук през отворения прозорец на шофьорската врата на П. След което отворил врата на автомобила и започнал да нанася удари по тялото и лицето на Д П. Дисциплинарната комисия е посочила, че след това се е включил жалбоподателя

в нанасяния побой, докато същият не е спрял от Г Л Д.. След приключването на побоя Д П се прибрал в дома си, където майка му се обадила на телефонен номер 112 и съобщила за случая. През деня пострадалия П е посетил спешния център в Г. К, където му оказали първа медицинска помощ. Според съдебно – медицинска експертиза по писмени данни от 19.03.2010 г., изготвена по ЗМ № 75/2010 г. от д-р Дилян Гуленов, е установено, че на деян П е причинено временно разстройство на здравето, неопасно за живота, придружено от болки и страдания. Комисията е приела, че от всички събрани по време на проверката доказателства, може да се направи обоснования извод, че жалбоподателят е взел участие в нанесения побой над Д П, като е определила дадени от Д. обяснения за защитна позиция и не ги е кредитирала.Обобщената справка е връчена на жалбоподателя на 19.04.2010 г. в 09,00 часа.

На 14.04.2010 г. е връчена на С. Д. покана рег. № 2659 от 13.04.2010 г., с която дисциплинарно наказващия орган го кани на 19.04.2010 г. да се запознае с изготвената обобщена справка от разследването.

На 21.04.2010 г. с рег. 2859 е издадено Становище по чл. 244, ал.1 от ППЗМВР, с което назначената комисия е предложила на Г. Д. на Главна дирекция “О.” да бъде наложено дисциплинарно наказание “Уволнение” на основание чл. 224, ал.2, т.4 и чл. 227, ал.1, т. 10 от ЗМВР и чл. 230, ал.2, т.4 от ППЗМВР във връзка с § 1 от ПЗР на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в ГД “ИН” и ГД “О.”.

В хода на съдебното производство са приети като доказателство по делото писмени документи с административната преписка. Служебно изискани от съда са декларация рег. № 3752 от 02.08.2007 г., която удостоверява, че жалбоподателят е запознат с Етичния кодекс, кадрова справка и длъжностна характеристика за длъжността”сътрудник по О. I –II степен” в Областно звено “О.”. Жалбоподателят ангажира писмени доказателства, от които е видно, че Д П е оттеглил тъжбата си срещу С. Д. и Протокол от проведено открито съдебно заседание на 20.10.2010 г. по НЧХД № 272 по описа за 2010 г. на РС – Оряхово, с което е прекратено производството. По искане на жалбоподателя са допуснати двама свидетеля в режим при довеждане – Р П Г и П К А, чиито показания се кредитират изцяло от съда.

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата, предмет на настоящето производство, е подадена в предвидения в чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен 14 - дневен срок, от надлежна страна, имаща право и интерес от оспорването и същата, като процесуално допустима задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК на основанията посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че тя е издадена от компетентен орган – директора на ГД “О.”. По отношение на личния състав на ГД “О.”, съгласно чл. 393, ал.2 от ЗСВ са приложими разпоредбите на Глава Шестнадесета на ЗМВР. Според чл. 228, т.

2 от ЗМВР във вр. с чл. 186, ал. 1 от ЗМВР, Г. Д. на ГД” О.” е орган по назначаването на Д. и следователно е компетентен орган за налагане на дисциплинарното наказание “уволнение”. Заповедта е издадена в съответствие с предвиденото в чл. 246, ал. 1 от ППЗМВР съдържание.

При издаването ѝ, административният орган не е допуснал нарушения на административно производствените правила, които да водят до нейната незаконосъобразност.

Настоящия съдебен състав на Административен съд – С. град след като се запозна с материалите по делото и направените възражения от страните по жалбата, административната преписка и депозираните писмени становища, намира, че оспорения административен акт е законосъобразен, а сезиращата молба до съда ОСНОВАТЕЛНА.

Между страните не се спори за фактите, като безспорно е установено, че по време на инцидента станал на 27.02.2010 г. жалбоподателят не е бил на работа.

С оспорения административен акт е наложено дисциплинарно наказание “уволнение” на С. Д. за това, че е извършил нарушение на чл. 7, чл. 8 и чл. 31 от Етичния кодекс на държавните служители в ГД “ИН” и ГД “О.”. Така посочени норми предвиждат, че служителят изпълнява задачите си при спазване на Конституцията на Република Б, международните актове, които Република Б е ратифицирала, както и законните и подзаконовите нормативни актове. Същият има задължение винаги да проверява законността на действията, които възнамерява да предприеме. Това негово задължение се отнася и до действията му при изпълнение на служебните задължения и в обществения си живот като трябва да следва поведение, което не уронва престижа на службата.

По отношение наведените доводи за допускане на съществено процесуално нарушение – чл. 229, ал.1 от ЗМВР, а именно, че не е изслушан от органа по назначаване, съдът намира същото за неоснователно. Цитираната норма предвижда алтернативно дадена възможност органа по назначаване да изслуша служителя или да приеме неговите писмени обяснения. В случая са представени такива от И Ц след като е бил надлежно поканен за това.

Не се споделят и доводите на последния, че в мотивите на административния акт не са взети предвид неговите обяснения, дадени с представените докладни записки, възражения и писмени обяснения, тъй като изрично е посочено неговото становище по случая.

Описаната правна рамка на нарушение следва да бъде разгледано в светлината на Тълкувателно постановление № 3 от 07.06.2007 г. на ВАС по т.д. № 4/2007 г. на ОС на ВАС, което предвижда, че нарушенията на служебната дисциплина са обединени в две групи, като в първата попадат виновно неизпълнение на служебните задължения, чийто източник са разпоредбите на ЗМВР, издадените въз основа на него подзаконови нормативни актове, заповеди и разпореждания на ръководството на МВР и на началниците на служби. За целите на дисциплинарното производство е достатъчно, че с деянието е нарушен установеният обществен ред в държавата и поведението се оценява като

несъвместимо с морала. Законодателят не е вменил в задължение на наказващия орган да дава правна квалификация на поведението на служителите съобразно цялото действащо законодателство, тъй като ръководните органи в МВР не са правораздавателни органи. Разбира се, ако за определено деяние има влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, ще бъде наложено дисциплинарно уволнение на основание чл. 239, ал. 1, т. 1 ЗМВР (отм.). Но по много причини за определено деяние е възможно нарушителят да не понесе наказателна отговорност, което не изключва неговата дисциплинарна отговорност.

На следващо място кумулативно свързан елемент на фактическия състав е "действието да е уронващо престижа на службата". Под "престиж на службата" следва да се разбира авторитетът на полицията, в случая на ГД "О.", пред обществото. Неспазването на служебната етика, незачитането на установения обществен ред може да има за последица намаляване или загуба на общественото доверие в полицията, да доведе до липса на обществена подкрепа за цялостната полицейска дейност. Затова чл. 230, ал. 2, т. 4 ППЗМВР изисква деянието да "уронва престижа", т. е. не е задължително престижът вече да е уронен. Достатъчно е поведението да е от такова естество, че реално да застрашава с намаляване или загубване на доверие от страна на обществото в полицейската институция. Не е необходимо деянието да е извършено на публично място. Но е задължително действията да са станали или да е възможно да станат достояние и на други лица, което би се отразило негативно върху авторитета на Министерството на вътрешните работи.

Следователно може да се направи извод, че извършеното нарушение, за да представлява уронващо престижа на службата, да е от такова естество, че засягането на авторитета на институцията да е толкова сериозно, че да се отрази негативно и върху останалите служители работещи в нея, както и на нейното място в обществото.

От събраните материали по делото представени с административната преписка, събрани в хода на съдебното производство не може да се направи извод, че жалбоподателят е извършил толкова съществено нарушение на Етичния кодекс в посочените му разпоредби, от които да е засегнат сериозно престижа на службата му. Дори напротив се установя, че спрямо същият липсват безспорни данни да е имал поведение, което да го характеризира като двигател на станалия на 27.02.2010 г. инцидент, както и да е загубил контрол върху поведението си.

По тези съображения, настоящия съдебен състав намира, че следва да бъде уважена жалбата и отменена заповед № ЧР – 65 от 26.04.2009 г. на Г. Д. на Главна дирекция "О.", с която е наложено дисциплинарно наказание "УВОЛНЕНИЕ" на държавен служител С. Д. и е прекратено служебното му правоотношение.

Съдът намира искане на процесуалния представител на ответника за отмяна на определението, с което е даден ход на делото и неговото спиране, тъй като от приетите в о.с.з. писмени документи, представени от жалбоподателя, по НЧХД

№ 272/2010 г. по описа на РС – Оряхово, са нови факти. Твърди се, че в тях се съдържат данни за осъществен състав на престъпление от общ характер по чл. 286 от НК – престъпление срещу правосъдието от Д. П. Това искане е неоснователно, тъй като от една страна липсват ангажирани писмени доказателства за образуване на наказателно производство срещу Д. П. На следващо място не е налице връзка и преюдициалност спрямо настоящето производство, поради което следва да се отхвърли.

С оглед изхода на спора и направеното от процесуалния представител на жалбоподателя искане, на основание чл. 143 от АПК и чл. 7, ал.1, т.4 вр. чл. 8 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, ответникът следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателя сумата в размер на 310 (триста и десет) лева.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предл. Последно от АПК, Административен съд – С. град, I – во отделение, 8-ми състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ заповед № ЧР – 65 от 26.04.2010 г. на Г. Д. на Главна дирекция “О.”, с която е наложено дисциплинарно наказание “УВОЛНЕНИЕ” на държавен служител С. Е. Д. и е прекратено служебното му правоотношение.

ОСЪЖДА Г. Д. на ГД “О.” към министерство на правосъдието да заплати сумата от 310 /триста и десет/ лева, представляващи съдебно деловодни разноси от бюджета на Главна дирекция “О.” в полза на С. Е. Д., ЕГН *.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в четиринадесетдневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: